

[Alfred Hansen]

Flygtningeproblemet, navnlig bådflygtninge, som der har været talt om, kan næsten kun optage os alle. Frygtelige, umenneskelige beretninger tilstrømmer os hver dag gennem medierne, og derfor kunne man i forbindelse med et sådant forslag stille spørgsmålet, om vi i Danmark mener det alvorligt, når vi ofte siger, at vi vil gøre noget for de mennesker, der lider, om vi i Danmark med god grund kan sige, at vi har solidaritetsfølelse. Mener vi det alvorligt, når vi siger, at vi interesserer os for hele verden og alle menneskene og virkelig ønsker en international forståelse fremmet?

Her synes jeg, man i forbindelse med behandlingen af et sådant forslag væmmes ved den besynderlige betegnelse »kvota« i forbindelse med mennesker. Jeg synes, det er uanstændigt at anvende et sådant begreb i forbindelse med mennesker, der er i nød, i forbindelse med mennesker, som ønsker en bedre tilværelse. Derfor skal jeg bl. a. spørge det radikale venstre, hvorfor man har lagt sig fast på de 2.000 flygtninge. Hvorfor i det hele taget sætte tal på? Hvad er det, der indicerer netop denne størrelse? Skal det ses i relation til, hvad andre lande gør, eller er det ud fra økonomiske betragtninger? Jeg kan også stille spørgsmålet mere konkret: hvorfor stoppe ved 2.000?

Vi mener i retsforbundet, at u-landsbistand ikke nødvendigvis kun skal sættes i forbindelse med projekter i de respektive lande. Man kunne i og for sig godt foretage en nyvurdering af hele u-landsproblematikken og spørge, om ikke den del af u-landsbistanden, som Danmark ønsker at yde, også for en stor del kunne bruges til at absorbere de mennesker, som gerne vil f. eks. optages i det danske samfund.

Vi synes bestemt, der bør gøres en mere aktiv indsats fra dansk side i forbindelse med flygtningeproblematikken, men jeg vil også komplimentere ministeren for den meget grundige og saglige redegørelse, der kom. Jeg synes, den danner et godt grundlag for det udvalgsarbejde, som dette forslag afstedkommer.

Konklusionen fra retsforbundets side er, at vi er meget positive over for forslaget, men vi vil i grunden godt have drøftet, om vi skal stoppe ved 2.000, eller hvorfor man nu lige har valgt dette antal og de omkostninger, der dermed er forbundet. For os er det ikke

spørgsmålet om de udgifter, det eventuelt måtte medføre. Spørgsmålet for os er, om vi kan byde de eventuelle flygtninge forhold, som gør, at disse flygtninge får en bedre tilværelse end den, som Vietnam kan byde dem.

Steen Folke (VS):

Lad mig indledningsvis slå fast, at VS finder, at den danske regering bør gøre en langt større indsats for at hjælpe flygtninge. Vi ved alle, at millioner af flygtninge lever en kummerlig tilværelse i forskellige dele af verden, hovedsagelig i Asien, Afrika og Latinamerika. Den danske indsats bør vel at mærke ske på en sådan måde, at flygtningene så vidt muligt anbringes i et miljø, der etnisk og kulturelt svarer til hjemlandets, sådan som det er anført i bemærkningerne til det radikale venstres beslutningsforslag.

Men vi ved også, at dette i en række tilfælde ikke lader sig gøre, og VS er enig i, at det danske samfund bør tage imod flygtninge, for hvem denne mulighed er det bedst opnåelige, selv om det på grund af dette samfunds fremmedartethed medfører alvorlige problemer for flygtningene.

Jeg vil også godt understrege, at Danmark efter VS' opfattelse bør være åbent for flygtninge uanset politisk opfattelse. Det kan ikke overraske nogen, at forstokkede koldkrigere som hr. Jørgen Junior og hr. Kjelgaard og hr. Honoré forsøger at slå politisk mønt af Vietnamflygtningenes tragedie. For VS' vedkommende er det ikke sådan, at vi kun ønsker at være med til at lukke flygtningene ind fra reaktionære, halv- eller helfascistiske stater.

Når vi skal diskutere de radikales konkrete forslag om at modtage mindst 2.000 flygtninge fra Sydøstasien, så har alle givetvis i baghovedet rædselsvækkende scener fra en stribe TV-Aviser, hvor man har set fortvivlede bådflygtninge, som driver hjælpeløst rundt og bliver afvist overalt. At der er tale om en menneskelig katastrofe, kan ingen være i tvivl om, men tilsvarende menneskelige katastrofer udspiller sig i virkeligheden i andre dele af verden blandt folk på flugt hver eneste dag, måske ikke i samme omfang og nok ikke så iøjnefaldende dramatisk – og i hvert fald ikke på en sådan måde, at det når frem til den danske TV-skærm – men for